

درسی

مِنْ صَوْرِهَا شَيْ خَيْرَ لِيَّ

درسی از آن جناب درباره‌ی اینکه زمین از مردی عالم به همه‌ی
دین که خداوند او را در آن خلیفه، امام و راهنمایی به امر خود
قرار داده باشد، خالی نمی‌ماند.

باب (۳)

احادیث صحیحی از اهل بیت که بر این دلالت دارند.

پایگاه اطلاع‌رسانی دفتر منصور هاشمی خراسانی حفظه الله تعالی

حدیث ۱۰

رَوَى مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ بْنِ أَبِيهِ [ت ۳۸۱هـ] فِي «كَمَالِ الدِّينِ وَتَمَامِ النِّعْمَةِ»^۱، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَا: حَدَّثَنَا سَعْدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ وَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ جَعْفَرٍ الْحَمِيرِيُّ، عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ بْنِ عِيْسَى وَمُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى بْنِ عُبَيْدٍ، عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ، عَنْ جَعْفَرِ بْنِ بِشِيرٍ وَصَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى جَمِيعًا، عَنِ الْمُعَلَّى بْنِ عُثْمَانَ، عَنِ الْمُعَلَّى بْنِ خُنَيْسٍ قَالَ: سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ -يَعْنِي جَعْفَرَ بْنَ مُحَمَّدٍ الصَّادِقَ- عَلَيْهِ السَّلَامُ: هَلْ كَانَ النَّاسُ إِلَّا وَفِيهِمْ مَنْ قَدْ أَمَرُوا بِطَاعَتِهِ مُنْذُ كَانَ نُوحٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ؟ قَالَ: لَمْ يَزَالُوا كَذَلِكَ وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ.

ترجمه:

محمد بن علی بن بابویه [د. ۳۸۱ق] در کتاب «کمال الدین و تمام النعمه» روایت کرده، (به این صورت که) گفته است: پدرم و محمد بن حسن رضی الله عنهما ما را حدیث کردند، گفتند: سعد بن عبد الله و عبد الله بن جعفر حمیری ما را حدیث کردند، از احمد بن محمد بن محمد بن عیسی و محمد بن عیسی بن عبید، از حسین بن سعید، از جعفر بن بشیر و صفوان بن یحیی هر دو، از معلی بن عثمان، از معلی بن خنیس که گفت:

از ابو عبد الله -یعنی جعفر بن محمد صادق- علیه السلام پرسیدم: آیا مردم از زمان نوح علیه السلام تا کنون جز این گونه بوده‌اند که میانشان کسی بوده است که به اطاعت از او امر شده‌اند؟ فرمود: همواره این گونه بوده‌اند، ولی بیشترشان ایمان نمی‌آورند.

[ملاحظه]

قَالَ الْمَنْصُورُ حَفِظَهُ اللَّهُ تَعَالَى: لَمْ يَنْفَرِدْ بِهِ الْمُعَلَّى بْنُ خُنَيْسٍ، بَلْ تَابَعَهُ هَارُونُ بْنُ حَمْزَةَ الْغَنَوِيُّ.

ترجمه:

منصور حفظه الله تعالى فرمود: معلی بن خنیس در روایت این حدیث تنها نیست، بلکه هارون بن حمزه غنوی با او همراهی کرده است.

[حدیث ۱۰-۱]

رَوَى مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ بْنِ أَبِيهِ [ت ۳۸۱هـ] فِي «كَمَالِ الدِّينِ وَتَمَامِ النِّعْمَةِ»^۲، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبِي رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ جَعْفَرٍ قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ، عَنْ يَزِيدَ بْنِ إِسْحَاقَ شَعْرِ، عَنْ

۱. ص ۲۳۱

۲. ص ۲۳۲

هَارُونَ بْنُ حَمْزَةَ الْغَنَوِيُّ قَالَ: قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ -فَذَكَرَ مِثْلَهُ سَوَاءً-

ترجمه:

محمد بن علی بن بابویه [د. ۳۸۱ق] در کتاب «کمال الدین و تمام النعمة» روایت کرده، گفته است: پدرم رضی الله عنه ما را حدیث کرد، گفت: عبد الله بن جعفر ما را حدیث کرد، گفت: محمد بن حسین ما را حدیث کرد، از یزید بن اسحاق شَعْر، از هارون بن حمزه ی غنوی که گفت: به ابو عبد الله (جعفر بن محمد صادق) علیه السلام گفتم -پس مانند این حدیث را بدون تفاوت ذکر کرده است.

